

DE TIJGER EN ANDERE VERHALEN

(Storia della tigré e altre storie)

Vier monologen

door

DARIO FO & FRANCA RAME

Vertaling: Filip Vanluchene

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE TIJGER EN ANDERE VERHALEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteurs en vertaler: **DARIO FO & FRANCA RAME; vert. FILIP VANLUCHENE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2002/0220/056
ISBN 978-90-385- 08023

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 2 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

INHOUD

1. HET EERSTE MIRAKEL VAN HET KINDEKE JEZUS.....	Blz. 7
2. HET VERHAAL VAN DE TIJGER.....	Blz. 24
3. DE OFFERING VAN ISAAC.....	Blz. 42
4. DAEDALUS EN ICARUS.....	Blz. 48

INLEIDING

Na een rondreis door de Chinese volksrepubliek in 1975 schrijft Dario Fo de allegorische monoloog *Het verhaal van de tijger*, naar zijn zeggen geïnspireerd door het optreden van een groteske verhalenverteller in de omgeving van Sjanghai. De moraal : “als je “tijger” in je hebt, dan moet je nooit je eigen verantwoordelijkheden delegeren, nooit van andere mensen verwachten dat ze jouw problemen kunnen oplossen. En vooral niet slaafs en gedachteloos de partijlijn volgen, want die staat haaks op ratio en revolutie.

HET EERSTE MIRAKEL VAN HET KINDEKE JEZUS

Toen in de grote donkere hemel vol pinkende sterren, plotseling als een bliksemschicht de ster van Bethlehem is verschenen, met hare grote glinsterende staart, al zigzaggend door de lucht, gelijk als een slang die bezeten is van de sint-vitusdans, en toen ze, tussen al die fonkelende lichtjes binnen schoot gelijk als een vleermuis die neerduikt in een nest krioelende glimwormen, toen begonnen al die kleine sterrekes in koor te roepen: 'Maar nonde-godverdoeme, wat gebeurt er hier?'

De grote ster begon te waggelen alsof ze zat was. Ze keerde zich om en om en verdween in de verte en liet daarbij een heel lang spoor na, en dat was de weg die de drie koningen moesten volgen. Ja, want inderdaad, daar kwamen de drie koningen aan, van heel ver uit het Oosten.

De oudste van de drie, dat was zo 'n koning op een paard gezeten, een grote kroon op zijn kop, grijs haar, een witte baard, een verrimpeld gezicht, een scheve neus als van een lepe slechterik, en maar vloeken... en ketteren... Ah ja, want hij had fistels op zijn gat... En iedere keer als hij in 't zadel plofte: -TOK!- dan pletterden die open en dan schreeuwde hij het uit van de pijn.

En dan, dan was er een tweede koning, een hele schone, ook hoog op een paard gezeten met een kroon op zijn kop waaronder zijn goudblonde lokken vandaan kwamen, twee diepblauwe ogen en altijd een eeuwige glimlach op zijn gezicht. Echt 'n hele schone koning.

En dan was er een derde, en die reed op 'n kameel. Een zwarte... koning... maar dan zwart... zó pikkezwart, dat de grijze kameel waarop hij reed nog witter leek dan het wit paard van de blonde koning.

Met zijn schoon gezicht lachte hij al zijn blinkende tanden bloot, en hij reed al zingend op die kameel. O, hij zong, hij zong, aan één stuk door:

'k Zit in den hemel

'k Zit in den hemel

Boven op mijne brave kemel

Hup twee drei

Hup twee drei

Mijn kameleke is zo blij

Kemelke, kemelke al dat gewemel

Al die lichtjes aan den hemel

Volgt de staart maar van de ster

Bethlehem dat is niet ver

't Stalleke is zo koud ocharme

Maria kan zich niet verwarmen

En Sint Jozef die zaagt planken

En de kleine ligt te janken.
Den os en den ezel zijn aan 't chaufferen
't Kinneke heeft dat toch zo gere.
'k Zit in den hemel
'k Zit in den hemel
Boven op mijne brave kemel.
Hij is voor mij veel meer waard
Dan een zuiver volbloed paard
Paardje rijden doet zeer aan de ballen
En ge kunt van zo hoge vallen
Tussen de bulten van mijne kemel
Zitte 'k ik in den hoogste hemel
In den hemel
In den hemel...

“Zwijg... Schei er in godsnaam mee uit!” begon die ouwe koning te roepen. “Hoe is dat nu toch mogelijk zeg! Dat is nu al vier dagen en vijf nachten aan een stuk dat die aan 't zingen is van in den hemel, in den hemel op zijne kemel!”

Ik moet wel zingen zo lang en zo luid

Anders geraak ik niet vooruit
Als die mijn gezang niet hoort
Dan wilt dat beest hier niet meer voort.
Hij valt in slaap
Zakt door zijn poten
En dan ligge 'k ik op mijn kloten.
Als ik hem boven op mij krijg
Ben ik zo plat als een droge vijg.
Daarom zing ik van 'k ben zo blij
Dat ik op mijn kemelke rij.
't Stalleke is zo koud ocharme
Maria kan zich niet verwarmen
En Sint Jozef die zaagt planken
En de kleine ligt te janken.
Engelenzang en hemelse sferen
En mijne kameel blijft galopperen
Dat zijn steertje d'r van krult

'k Hou me vast aan zijnen bult.
Paardje rijden is een ander affaire
Paarden kunnen galopperen,
Maar 'n kameel die gaat in draf
En als ik dan de maat niet gaf
Dan zet hij zijn poten door mekander
Zet den ene voor den ander.
Hij ligt op zijn donder
Hij van boven maar ik van onder.
Recht naar huis, de eerste prijs
Maar wel zo plat als appelspijs
'k Zit in den hemel
'k Zit in den hemel
Boven op mijne brave kemel.

"Ik... ik... ik vreet u levend op. Ik... ik pel al het zwart d'r van af en ik eet het wit op dat vanbinnen zit! Hammommoeahh... Ik vreet u op met huid en haar. O! Dat is te veel, die zwarte. Wat een gedacht ook, dat een van de drie koningen 'n zwarte moest zijn. Omdat ze een beetje de kosmopoliet wilden uithangen. Omdat ze het hele mensdom moesten vertegenwoordigen! Hewel, ze hadden toch ook 'n gele kunnen kiezen, of 'n rooie, of voor mijn part één in strepekes. Nee... 'n zwarte... Hm...! En dan die witte ogen die dat hij heeft... met die donkere bollen in 't midden. Als het buiten donker wordt, wordt dat wit rood.

Allez... 'n dag of twee geleden... 't was buiten donker geworden, stap ik van mijn paard en ik ga de boskes in want ik had een koninklijke commissie te doen. Ik verdwijn in de struiken en vind een goed plaatske, ik laat mijn broek zakken en zit daar zo, op mijn herkske, op mijn gemakske... zie ik daar toch niet ineens twee ogen voor mijne neus... zo'n kastaars... gelijk als van een wild beest... eeeh...! Ik scheet boven op mijn broek. 't Was mijnheer daar zie, die daar zat op zijn gemakske... voor mijne neus... te kakken. Maar dán kon hij niet zingen, nee, uitgerekend op dat moment kon mijnheer niet zingen!"

Als ik mij zet op mijn gemakske
Is 't niet voor 't zingen
Maar voor een kakske!

Op dat moment schiet de staartster gelijk een bliksemflits uit haar koers en blijft pal boven in de hemel staan.

"Wat is er gebeurd?"

Zie, de ster is blijven staan.

't Is zeker niet meer ver te gaan.

“Zwijg!”

En de staartster vervolgt haar weg en met de moed der wanhoop geeft die ouwe koning zijn paard de sporen en ze verdwijnen alledrie in de duistere donkerte.

In den hemel, in den hemel. – Zwijgt!

In den hemel, in den hemel. – Zwijgt!

In den hemel, in den hemel. – Zwijgt!

Op datzelfde ogenblik verschijnt er een grote engel aan het firmament: zijn haar in meterslange kaarskrullen; aan zijne kop was een grote schone gouden cirkel vastgemaakt en de slierten van zijn lang zijden kleed fladderden als veelkeurige wimpels door de lucht. Dwars over zijn borst was er 'n schone grote zijden band gedrapeerd waarom geschreven stond: ENGEL...

Die engel begint daar aan de hemel rond te vliegen al zingend: “Aan alle mensen die van goeie wille zijn iiiijewooooeeeh! Komt zien want de redder is geboren iiiijewooooeeeh!”

En al de herderkes gooien zich plat op hun buik in paniek op de grond en beginnen te roepen: “Heho...! Zijt gij zot geworden?”

“liijewooooeeeh.”

“Al onze schapen hun melk is van de schrik geparalyserd”

“liijewooooeeeh.”

“Wat moeten wij dat klein kindeke nu straks te drinken geven?”

Er is daar één herderke blijven rechtstaan en die zegt: “Wat is 't? Is 't weer zover? Hebben ze weer geld nodig? Dat is elk jaar hetzelfde. Als ze centen nodig hebben, sturen ze 'n engel naar beneden om te zeggen dat hij geboren is.”

En de herderkes zijn op stap gegaan naar 't stalleke en ze hebben van alles meegenomen: kippen, konijnen, kruiken wijn, worstenbroden, zelfs een potteke niet geparalyseerde melk van de dag tevoren zeker? En vanuit Vlaanderen was er ook een delegatie vertrokken met 'n ketel dampende hutsepot? Naar Pa-les-tina! Waar ze nog nooit van hutsepot hebben gehoord !

Wat zijt gijlie voor tiepen, hè? Wilt gij dat pasgeboren kindeke verstikken misschien in zo'n dampende brei?

“'t Is niet voor 't eten wé... dat presenteert scone in dat stalleke.”

Onderwijl was Sint Anna, ge weet wel, de moeder van Maria, bezig al die geschenken properkes op te stapelen. Dat stalleke was vergeven van de pakskes en de zakskes. Die ezel zagen ze bijna niet meer staan; alleen zijne kop kwam nog boven de pakskes en de zakskes uit... Ja... En blaast dan maar...! Die sukkelaar... hij was aan 't stikken! De os konden ze helemaal niet meer zien. Komen daar de drie koningen binnen; de oudste knielt en geeft zijn geschenk. Die hele schone knielt en geeft zijn geschenk. Die zwarte knielt:

Hup twee drei

Hup twee drei

't kindeke krijgt een kadoke van mij.

“Zwijgt! Stil! Zwijgt! Ziet ge dan niet dat die kleine schrik heeft. Vooruit! Buiten! Ga buiten wat staan zingen!”

O wat benne 'k ik toch content,
Zo content van contentement...

“Ssst!”

Op datzelfde moment horen ze soldaten naderbij komen: de soldaten die overal op zoek waren naar de pasgeboen redder – om hem te vermoorden. Maar vlak voor de ingang van dat stalleke, waar Onze-Lieve-Vrouw en 't kindeke Jezus zaten, komt terug die engel aangestormd, plant zich wijdbeens voor de deur, 'n enorme sabel in zijn handen. De soldaten komen dichterbij, en de eerste in de rij stopt en zegt: “Hé... Mannekes wacht eens... wacht eens... Zie daar eens: voor de deur van dat stalleke: zo-ne kastaar van 'n engel... met zo-ne sabel in z'n handen... maakt dat ge weg zijt... die hebben wij niet gezien’

Op dat ogenblik in de stad: PARABOEM, PARABOEM, PARABOEM, PARABOEM. De stedelijke omroeper: “Hé-jo’ Moeders, vrouwen! Aandacht! Aandacht! Al diegenen onder u die de laatste drie dagen een kind ter wereld hebben gebracht mogen content zijn; want de koning heeft besloten 'n schone prijs te geven aan 't mooiste kindeke dat geboren is. Breng uw kind naar 't paleis van koning Herodes; Breng het naar het paleis van de koning, en het mooiste kindeke krijgt van de koning een kroontje waarop geschreven zal staan: “Oooh! Wat een schoon kindeke!” En er is ook nog een tweede versie van de prijs waarop dat geschreven zal staan: “Oooh! Wat een schoon kindeke, bijna schoner dan de zoon van God.” En ook de moeder die het kind ter wereld bracht zal een kroontje krijgen waarop dat geschreven zal staan: “Ooooh! Wat een schoon moeder!”

En... Sint Anna die de boodschap had ontvangen, is onmiddellijk naar Onze-Lieve-Vrouw gegaan en heeft gezegd: “Zeg Maria... Maria, d'r is 'n prijskamp bij Herodes, d'r is 'n schone prijs te winnen. Vooruit. Brengt uw kind onmiddellijk naar 't paleis van de koning.”

“Maar nee”, zegt Onze-Lieve-Vrouw. “Dat moet ik niet hebben... ik heb al meer dan genoeg gekregen. D’ailleurs, mijn kind is toch het mooiste kind van allemaal.”

“Maar wat heeft dat er nu mee te maken, trouwens, precies dát moeten wij aan heel de wereld laten weten. Vooruit! Maria! Maria! Doe wat uw moeder zegt!”

En ze vertrekken, maar op het laatste moment bedenken ze zich: “Wacht! Wacht!

We zullen eerst nog wat linten en strikken gaan kopen om de kleine nog schoner te maken. Jozef! Jozef! Wij twee gaan efkes naar de winkel; let gij intussen op de kleine en pas op dat er hem niks overkomt.” En ze gaan naar buiten.

Jozef, die gelijk als gewoonlijk, planken aan het zagen is, stopt met werken, en hij zegt bij zijn eigen: “Ik betrouw dat hier niet! Ik betrouw dat hier niet! Ik betrouw dat hier langs geen kanten! Wat gij, kinneke? Hé! Lief klein zoeteke! Mijn manneke. Hé! Mijn lief kinneke Jezus! Hé! Wat vindt gij daarvan?

En ’t kindeke Jezus, dat al wreed intelligent was en heel rap, die zei: “Ja ja, ge hebt gelijk.” En hij pinkte ne keer.

Jozef ging naar een schab, pakte daar een of andere pot met een vuil vies goedje d’r in waar hij gewoonlijk zijn werktuigen mee insmeert en met een fijn penseeltje zo: TAK... TAK... TAK... TAK... TAK... TAK... tekent hij allemaal puntjes op het gezichtje van het kindeke Jezus, dat maar aan ’t lachen en aan ’t giechelen was, want dat kriebelt natuurlijk. Alsof er niks aan de hand is gaat Jozef gewoon voort met zijn werk.

Komt daar Sint Anna binnen: “Oeoeoeoeoeoei, ge moet dat zien, die kleine, die heeft de Rooien Hond. Die heeft de Zwarte Rooien Hond. Sè, dat is zeker van die zwarte die hier daarstraks is binnen geweest. Ik heb nog zo gezegd: die zwarte niet binnenlaten; maar ja, gij zijt er altijd op uit om kadokes te krijgen en...”

En ze pakt een voddeke en begint te wrijven. FROT... FROT... FROT... FROT... FROT... FROT... en al die puntjes gaan eraf. Hoe meer ze wrijft, hoe properder hij wordt.

D’r heeft er hier iemand zwarte puntjes op zijn gezicht geschilderd. Wie zou dat nu geweest zijn?

Sint Jozef die planken aan ’t zagen is, zegt: “Dat weet ik niet, dat weet ik niet, dat weet ik niet”

“Pas op hé, gij, met uw zaag, of ik zal d’r ’n keer bij u iets komen afzagen... en ’t zullen deze keer niet uw horens zijn!”

Gohoo! Ja, Sint Anna was nogal een kwaaië. Enfin, ze is dan met Onze-Lieve-Vrouw terug naar de winkel gegaan om olie te kopen en zalfkes om de kleine terug goed te doen rieken.

“En pas op hé... wij gaan weer efkes naar de winkel, en als er intussen iets, maar dan ook maar dát, met dat kind gebeurt dan... zsjep... zsjep... zsjep.”

En ze gaan naar buiten.

Jozef, in paniek, stopt met planken zagen, hij krabt ’n keer achter zijn oor, want deze keer wist hij het helemaal niet, en... hij ziet eens rond, en ineens ziet hij op de muur een beestje zitten... zo iets geel met van die zwarte strepen d’r op, een bij, enfin, iets groter dan een wesp... een horzel... een leeg potteke d’r bij, zzzzzzzzzzz... TOK, gevangen, zzzzzzz... Een plankske erbij... zzzzzzzzz... dicht.

“Het spijt me m’n kind, maar ik zie mij verplicht u een klein prikske te geven, een... steekske op uw kaak.”

Zzzzzzzzzzz...

TOK... PLOF.

TOK... PLOF.

TOK... PLOF.

De heilige Drievuldigheid.

Drie abcessen in één God... En alsof er niets aan de hand is, gaat Jozef gewoon voort met zijn werk. Komt daar terug Sint Anna binnen: "Oeoeoeoeoei, ge moet dat zien, die klein... het is een monster geworden..."

En Jozef zegt: "Maar enfin, mens, moet ge daar nu zo'n affaire van maken? Over een week of twee gaat dat immers over."

"Ja...? Ja...? Jozef, wat is dat?"

"Dat... dat is... ne wijsheidstand."

"Ah... langs weerskanten."

"Ja, natuurlijk langs weerskanten."

"En ook op z'n voorhoofd?"

"Ja, natuurlijk... ook op z'n voorhoofd. Als er nu iemand de wijsheid in zijn bol heeft zitten, dan is hij het toch zeker."

Sint Anna valt op haar knieën en Onze-Lieve-Vrouw ook en ze beginnen te schreien.

"Hoe is dat nu toch mogelijk? Hoe is dat nu toch mogelijk dat hij juist nu die drie wijsheidstanden moet krijgen? Juist nu, nu dat er zo 'n schone prijs te winnen is... nu kan hij er niet aan meedoen... het is een monster geworden."

Maar enige tijd later, 't was al donker geworden, hoorden ze buiten op straat geschreeuw, gehuil van vrouwen, moeders met bloedende kinderen in hun armen: DOOD.

"Aaaaaaaah! We waren amper binnen in dat paleis van koning Herodes, of Herodes liet al de deuren sluiten, en toen zijn z'n soldaten gekomen... en ze hebben onze kinderen vermoord, ze hebben ze aan stukken gereten, de smeerlappen."

En toen had Sint Anna het begrepen, tenminste, dat dacht ze... en Onze-Lieve-Vrouw ook. Ze vielen terug op hun knieën en Sint Anna begon te bidden: "Geloofd zij God, in het licht van zijn goddelijke alwetendheid. Hij heeft dees' kind willen redden uit de klauwen van Herodes door die drie gezwollen. O, wat een heilige, heilige, driemaal heilige goddelijke voorzienigheid. O God... God... Godje... wat een goddelijk geniaal gedacht."

En Sint Jozef die planken aan 't zagen was, die záágde, en záágde, en záágde in coleire zijn werkbank half door.

"Hoe is dat nu mogelijk...? Hoe is dat nu mogelijk? Dan krijgt ne mens, in casu ik, eens een keer een goed gedacht, wat doen die madammen: ze vallen op hun knieën en ze bedanken God, die er niks mee te maken heeft."

Op dat eigenste ogenblik komt daar terug 'n engel aangevlogen, al roepend: "Naar buiten, naar buiten, iedereen naar buiten! Schampavie!"

"Hoezo, schampavie?"

"Ja, wegwezen, inpakken."

"Jamaar, inpakken, heu... waar naartoe?"

"Vlucht naar Egypte!"

"Nu al?"

“Ja! Al de soldaten zijn u aan 't zoeken.”

“Wacht, wacht, wacht,” zegt Sint Anna, “wacht wat, eerst ergens een kar vandaan halen, 'n wagen om al die geschenkskes op te laden die ze ons gebracht hebben.”

“Niks te geschenken, d'r wordt hier niks meegenomen!”

“O nee hé, gij,” zegt Onze-Lieve-Vrouw tegen die engel, “o nee hé, kameraad. Die geschenken die wil ik meenemen, want dat zijn de geschenken die ik gekregen heb voor later,... voor als hij groot is. Vooruit Jozef, haal den ezel buiten.”

“Nee Maria,” zegt Jozef, “mens toch, ge kunt die ezel niks meer doen dragen, die staat daar nu al twee dagen en drie nachten te puffen en te blazen: pfff... dat beest is zo droog als een lege varkensblaas, die kan niet meer, die is aan 't creveren.”

En inderdaad, die ezel komt naar buiten, waggelend op zijn poten... hij kan met moeite zijn eigen gewicht nog dragen, en toch beginnen ze daar alles op te laden: kippen, konijnen, kruiken, worstenbroden, zelfs dat potje niet-geparalyseerde melk en die pot dampende hutsepot, en à la fin, Onze-Lieve-Vrouw: PLOEF! Daar bovenop. 't Kind in haar armen.

“Jezus Maria,” zegt Sint Jozef, “mens maar komt daar toch af... die ezel die kan niet meer voor- of achteruit, dat ziet ge toch zelf, dat best is aan 't kreveren en die zijn pootjes die gaan helemaal zo staan. Komt toch naar beneden!”

“Nee... nee m'n beste, nee... Luister, de mensen hebben altijd geleerd dat tijdens de vlucht naar Egypte, de Moeder Gods op 'n ezel zat, dus...”

Bon, Jozef steekt zijn kop onder de buik van die ezel, heft heel de affaire op en de processie vertrekt.

Na een dag of vier komen ze in de stad Jaffa aan. Jaffa, ge weet wel, die schoon stad, met al die witte gebouwen en die hoge torekens, en ze passeren onder 'n appelsienenboom, en ons kindeke Jezus, die trekt 'n appelsien af, schildert er rap een “J” op als bewijs dat hij daar geweest is, en hangt hem terug...

Ze trekken de stad in en vinden daar ergens een oud versleten krot vol gaten en spleten waarbij, in vergelijking, 't stalleke van Bethlehem nog een paleis was. Jozef tracht zo goed en zo kwaad als 't kan de gaten en de spleten te dichten, en de Heilige Familie legt zich te slapen.

's Anderendaags staat Onze-Lieve-Vrouw op en ze trekt de stad in met een lage mand, op zoek naar vuile was; want ze moest mee de kost verdienen hé... Jozef, die trekt de stad in met zijn hamer, zijn zaag, zijn spijkers, gelijk dat het 'n stielman past.

De kleine: de straat op.

's Avonds komt Onze-Lieve-Vrouw terug, doodop, kapot van de vermoeienis, ze kan niet meer, het mens, ze laat zich op 'n stoel vallen en ze wuift zich wat koelte toe... en op dié moment komt Jozef binnen, zot van coire, want hij heeft nog voor geen stuiver werk gevonden. Hij zet zich neer, legt zijn linkerhand op de tafel, pakt zijn hamer en PTOEM... PTOEM... PTOEM... begint op zijn vingers te kloppen... want gelijk dat ge wellicht wel weet is dat de enige manier voor 'n timmerman om zich een beetje af te reageren.

Op dat moment komt ons kindeke Jezus binnen. 'n Snottebel van zijn neus tot in

zijn mond, zwart van de vuiligheid, zijn hemd achterstevoren, zijn broek afgezakt: 'Ma... ma-ah, ik heb honger.'

"Maar jongen, is dat al wat ge te zeggen hebt? Zoudt ge eens niet beginnen met 'n goeienavond te zeggen tegen uw vader en uw moeder? En zoudt ge eens niet beginnen met aan uw vader te vragen of hij niet te moe is, van 'n hele dag hard labeur, hé manneke, hé, en zoudt gij eens niet voorstellen aan uw mama om te helpen, bijvoorbeeld met 't maken van 't avondeten? En hoe ziet gij er nu uit? Zijn dat nu manieren om zo naar huis te komen?"

"Zeg maaa, ik heb 'k ik honger."

"Maar gij se... se... se... chela mnichov nogè chalam nè sofostronchè chalam chalam... « en ze schiet uit in het Palestijns. Waar natuurlijk geen woord van te verstaan is, maar 't kwam ongeveer hier op neer.

"Maar gij, gij die speciaal van boven naar beneden zijt gestuurd om de mensen te leren dat ze goed moeten zijn, dat ze braaf moeten zijn, dat ze hun naaste moeten beminnen gelijk als zichzelf en juist aan de twee christenen, die ge 't liefst van al zou moeten zien, juist die twee mensen zegt gij als ge 's avonds binnenkomt niet eens 'n goeienavond!"

En ons kindeke Jezus: "Jezus Maria zeg!"

"Jozef!" zegt Onze-Lieve-Vrouw. "Jozef! Jozef, schei uit met op uw vingers te kloppen. Zegt gij nu ook eens iets tegen dat kind! Ik moet ik hier altijd ambras maken. 't Zijn hier altijd dezelfde die hier moeten opspelen. Zeg er nu ook eens iets tegen, het is tenslotte ook uw kind..."

"..."

"Heu..." En de familie is aan tafel gaan zitten. "Kind, kamt uw haar, en ga eerst uw pollekes wassen en... en doe uw ellenbogen van tafel, en me mes en vork eten. En maak eerst eens een schoon kruiske."

'Hei?"

"Nee... nee... daarvoor is 't nog een beetje te vroeg."

En de familie legt zich terug te slapen. Jozef slaapt, Maria slaapt, de kleine slaapt.

's Anderendaags staat het kindeke Jezus op en hij is helemaal alleen thuis. D'r is niemand. Hij trekt een broek aan, eet 'n halve boterham en gaat 't straat op. En daar ziet hij 'n boel kinderen spelen.

"Hé... kinderen, mag ik meespelen?"

'Neeee!"

"Hazeke-over?"

"Neeee!"

"Of verstopperke?"

"Neeee!"

"Of diefke en verlos? Ik zal wel voor dief spelen, ik speel graag bandieten... Nee..."

"Neeee!"

"Maar waarom niet?"

"Maak dat ge weg zijt, Palestijn, Araab, vuile worm!"

Zijn grote ogen schieten vol tranen, en alleen maar om mee te kunnen spelen, om deel te kunnen hebben aan 't spel van d'andere kinderen, alleen daarom, heeft hij daar een mirakel gedaan. Zijn moeder had hem nochtans gezegd: "Pas op hé jongen, pas op als ge buiten gaat, gaat ge geen mirakels doet hé. Want als ze ontdekken wie dat ge zijt, dat gij de zoon van God zijt, wat gebeurt er dan? Dan komt er en soort Herodes aan met zijn soldaten en lap... dan kunnen wij weer inpakken. Pas op hé, géén mirakels hé, dat ik 't niet hoor hé!"

Midden op 't plein was er een grote fontein, met daarrond allemaal klei, van die goeie vette klei, waar ze stenen van bakken. Ons kindeke Jezus pakt een greep van die klei en met zijn klein pollekes, zijn kinderhandjes, begint hij daar te boetseren: het koppeke van 'n vogel.

Met een lijfke eraan en met vleugeltjes,

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

